

Китоби Юил ва Калисои Лӯъдикейии Адвентистони рӯзи ҳафтуми — Шумораи сию панҷ

Jeff Pippenger

2026-01-27

Рақами сию панҷ

Дар саҳифаи 81-и китоби Early Writings (ва «81» рамзи як Саркоҳини илоҳӣ ва ҳаштод коҳин аст), ҳоби дуҷуми Уилям Миллер сабт шудааст. Монанди Набукаднесар, Уилям Миллер ду хоб дошт. Ҳоби дуҷуми Набукаднесар дар боби чоруми Дониёл дар доираи «ҳафт замон»-и Мӯсо дар Ибодат 26 ҷойгир шудааст. Миллер боби чоруми Дониёлро барои нишон додани «ҳафт замон»-и бисту шашуми Ибодат ҳангоми таълим додани 2,520 ба кор мебурд, ҳарчанд онро «ҳафт замон» меномид. Миллер дарк накард, ки ӯ ба воситаи Набукаднесар намунавор нишон дода шуда буд, вале 2,520 рӯзи Набукаднесар дар боби чорум ҳам бо калимаи «пароканда» ва ҳам бо он далел намоёндагӣ мешавад, ки он ‘ҳафт замон’ руҳ медиҳад, пеш аз он ки марди ҳасуи хокрӯб дар ҳоби Миллер фаро расад.

Миллер аз ҷониби хоҳар Уайт «Падари Миллер» номида мешавад, аммо на ба он тарзи бутпарастонае ки католикҳо мекунад, балки ба тарзи падарсолорона, монанди падари Иброҳим. Миллер рамз аст; ӯ марди аҳд аст, ки занҷири рамзҳои Китоби Муқаддасро дар тӯли роҳ ба сӯи аҳди ниҳой бо яксаду чилу чор ҳазор намоёндагӣ мекунад. Юил ба мо хабар медиҳад, ки дар рӯзҳои охир пирон хобҳо хоҳанд дид, ва Уилям Миллер пири таърихи мост, ва ҳамчунин деҳқоне аст, ки пешгӯии Уилям Тиндейлро ба иҷро расонд, ки мегӯяд: «Агар Худо ҷони маро нигоҳ дорад, пеш аз солҳои зиёд ман сабаб хоҳам шуд, ки писаре, ки шудгор меронад, аз Навиштаҳо бештар аз ту бидонад.»

«Худо фариштаи Худо фиристод, то бар дили як деҳқоне, ки ба Китоби Муқаддас имон надошт, таъсир расонад ва ӯро ба ҷустуҷӯи пешгӯиҳо раҳнамоӣ кунад. Фариштагони Худо такроран ба назди он баргузида меоманд, то андешаи ӯро роҳнамоӣ намоёнд ва пешгӯиҳоеро, ки ҳамеша барои қавми Худо торик буданд, бар фаҳми ӯ бикшоянд. Оғози занҷири ҳақиқат ба ӯ дода шуд, ва ӯ роҳнамоӣ ёфт, то пайванд пас аз пайвандро ҷустуҷӯ кунад, то он даме ки бо ҳайрат ва ситоиш ба Каломи Худо нигарист. Ӯ дар он ҷо занҷири комили ҳақиқатро дид. Он Каломе, ки ӯ онро беилҳом мешумурд, акнун бо зебӣ ва ҷалоли худ пеши назараш кушода шуд. Ӯ дид, ки як қисми Навиштаҳо қисми дигарро шарҳ медиҳад, ва ҳангоме ки як порча барои фаҳми ӯ баста буд, дар қисми дигари Калом он чизро меёфт, ки онро тавзеҳ меод. Ӯ ба Каломи муқаддаси Худо бо шодӣ ва бо амиқтарин эҳтиром ва ҳайбат менигарист». Навиштаҳои Аввал, 230.

Миллер он деҳқоне буд, ки пешгӯии Тиндейлро ба иҷро расонд, ва нахустин нашри дониши нубувватие, ки ӯ аз кушода шудани мӯҳри Дониёл 8:14 гирд оварда буд, дар соли 1831, яъне дусад бист сол пас аз нашри Тарҷумаи Подшоҳ Яъқуби Китоби Муқаддас, ба таъъ расид.

Чон Уиклиф, Уилям Тиндейл ва нашри Китоби Муқаддаси Подшоҳ Яъқуб дар соли 1611 се нишонаи роҳро муаррифӣ мекунанд, ки пешгӯии дусаду бистсоларо оғоз менамояд ва он ҳангоме ба поён мерасад, ки писарбачаи шудгори Тиндейл Каломи Худоро барои паёми фариштаи аввал мекушояд, паёме ки бояд баъд аз он ду фариштаи дигар пайравӣ мекарданд. Он фариштаи аввал дар соли 1798 ва савумӣ дар соли 1844 омад. Уиклиф, Тиндейл ва Подшоҳ Яъқуб бо он деҳқоне пайваст мешаванд, ки пешгӯии Тиндейлро ба иҷро мерасонд ва ки таърихи се фариштаро аз соли 1798 то соли 1844 рамзӣ таҷассум менамуд.

Кашфи алфаи Виям Миллер 2,520 соли Ибодатнома боби бисту шаш буд, ва кашфи омегаи ӯ 2,300 соли Дониёл 8:14 буд. Парокандагии 2,520-солаи Яҳудо дар соли 677 то милод оғоз ёфт ва дар соли 1844 ба анҷом расид. 2,300 соли Дониёл 8:14 дар соли 1844 ба анҷом расид. Ҳар ду якҷо дар соли 1844 ба поён расиданд, ва нуктаи оғози кашфиёти алфа ва омегаи Виям Миллер бо фосилаи дусаду бист сол аз ҳам ҷудо буданд. «Дусаду бист» рамзи Виям Миллер аст, бар ду шоҳид. Кашфиёти алфа ва омегаи Миллер бо солҳои 1798 ва 1844 намояндагӣ мешаванд. Парокандагии 2,520-сола бар зидди подшоҳии шимолӣ дар соли 1798 ба анҷом расид, ва чихилу шаш сол баъд, дар соли 1844, 2,300 сол ба анҷом расид.

Он 2,520 соли, ки дар соли 1798 ба анҷом расид, он солро муайян месозад, ва 2,520 соли зидди Яҳудо, ки дар соли 1844 ба анҷом расид, як давраи дусаду бистсоларо ба вучуд меорад. Ин маънои онро дорад, ки 2,520 соли зидди Исроил давраи нубувватии чилу шашсоларо ба вучуд меорад, ва 2,520 соли зидди Яҳудо давраи нубувватии дусаду бистсоларо ба вучуд меорад. Алфаи он давра 677 пеш аз милод аст ва омегаи он 457 пеш аз милод аст, ки ин маъно дорад, ки алфаи давраи чилу шашсола ва давраи дусаду бистсола бо 2,520 ифода мешавад, ва омегаи ҳар ду хат 2,300 аст. Ду «парокандагӣ»-и 2,520-сола ду шоҳидро барои давраи фароҳам меоранд, ки бо 2,520 оғоз меёбад ва бо 2,300 анҷом меёбад. Ҳар дуи он хатҳо кашфиётҳои алфа ва омегаи William Miller-ро муайян мекунанд.

«Хоби Виям Миллер»

«Ман хоб дидам, ки Худо бо дасти нонамоён ба ман сандукчае фиристод, ки бо хунари шигифтангез сохта шуда, дарозияш тақрибан даҳ дюйм ва бараш шаш дюйм буда, аз обнус ва марворид бо нақшу нигори нозук мурассаъ гардида буд. Ба он сандукча калиде васл буд. Ман дарҳол калидро гирифтам ва сандукчаро кушодам; он гоҳ, ба таачҷубу ҳайрати худ, дидам, ки он аз ҳар навъ ва ҳар андозаи ҷавохирот, алмосҳо, сангҳои қиматбаҳо ва тангаҳои тиллою нукраи ҳар ҳаҷм ва ҳар арзиш пур аст, ки ҳар яке дар ҷои хоси худ дар сандукча ба зебӣ тартиб дода шуда буданд; ва чун чунин тартиб ёфта буданд, нуре ва ҷалоле бозметобонданд, ки танҳо бо офтоб баробар шуда метавонист.»

«Ман гумон кардам, ки аз ин манзараи аҷоиб танҳо худам баҳраманд шудан вазифаи ман нест, ҳарчанд дилам аз дурахшонӣ, зебӣ ва арзиши он ҷи дар он буд, аз ҳад шод гардида буд. Бинобар ин, онро бар рӯи мизи миёнаи ҳуҷраи худ гузоштам ва хабар додам, ки ҳар кӣ хоҳиш дорад, метавонад биёяд ва пурчалолтарин ва дурахшонтарин манзараеро, ки инсон дар ин ҳаёт ҳаргиз дидааст, бубинад.»

«Одамон ба омадан оғоз карданд: аввал шумораашон кам буд, вале тадричан ба издиҳом афзуданд. Вақте ки онҳо бори аввал ба сандуқча менигаристанд, дар ҳайрат меафтоданд ва аз шодӣ нидо мезаданд. Аммо ҳангоме ки шумораи тамошобинон афзуд, ҳар яке ба даст задан ба ҷавохиротро оғоз мекард, онҳоро аз сандуқча берун оварда, бар рӯи миз пароканда месохтанд.»

«Ман ба фикр афтодам, ки соҳиби он сандуқча метавонад аз дасти ман боз ҳам сандуқча ва ҳам ҷавохиротро талаб кунад; ва агар ман мегузоштам, ки онҳо пароканда шаванд, дигар ҳеҷ гоҳ наметавонистам онҳоро мисли пештара дар ҷойҳояшон дар сандуқча боз ҷой диҳам; ва ҳис мекардам, ки ҳаргиз наметавонам аз уҳдаи он масъулият бароям, зеро он бисёр азим мебуд. Он гоҳ ба илтиҷо оғоз кардам, ки мардум онҳоро даст нарасонанд ва аз сандуқча берун наоранд; аммо ҳар қадар бештар илтиҷо мекардам, ҳамон қадар бештар онҳоро пароканда месохтанд; ва акнун чунин менамуд, ки онҳоро дар тамоми хона, бар рӯи фарш ва бар ҳар порчаи асбоби хона пароканда месозанд.

«Сипас ман дидам, ки онҳо дар миёни ҷавохироти асил ва тангаҳои ҳақиқӣ миқдори бешуморе аз ҷавохироти қалбакӣ ва тангаҳои сохтаро пароканда кардаанд. Ман аз рафтори паст ва носипосии онҳо саҳт ба ҳашм омадам ва онҳоро барои ин сарзанишу маломат кардам; вале ҳар қадар бештар сарзаниш мекардам, ҳамон қадар бештар онҳо ҷавохироти қалбакӣ ва тангаҳои дурӯғинро дар миёни ҷавохироти асил пароканда менамуданд.»

«Пас, ман дар ҷони ҷисмонии худ ба ҳашм омадам ва сар кардам, ки бо қувваи ҷисмонӣ онҳоро аз хона берун ронам; вале ҳангоме ки якеро берун мерондам, се тани дигар медаромаданд ва лойу тарошаҳо ва рег ва ҳар гуна ахлотро меоварданд, то он даме ки ҳамаи ҷавохироти ҳақиқӣ, алмосҳо ва тангаҳоро пӯшониданд, ва ҳамаи онҳо аз назар пинҳон монданд. Ҳамчунин сандуқчаи маро пора-пора карданд ва онро миёни ахлот пароканда сохтанд. Ман гумон кардам, ки ҳеҷ кас ба андӯҳи ман ё ба ҳашии ман аҳамият намедихад. Ман тамоман рӯҳафтода ва дилшикаста шудам, ва нишаста гиристам. »

«Ҳангоме ки ман барои талафоти бузурги худ ва масъулияти, ки бар дӯш доштам, чунин ашк мерехтам ва мотам мегирифтам, Худоро ба ёд овардам ва бо ҷидду ҷаҳд дуо кардам, ки Ё ба ман ёрӣ фиристад.

«Дарҳол дар кушода шуд, ва марде ба ҳучра даромад; чун вай даромад, мардум ҳама аз он берун рафтанд; ва ӯ, дар даст ҳасуи хокрӯбие дошта, тирезаҳоро кушод ва ба рӯфтани хок ва ахлот аз ҳучра оғоз намуд.

«Ман ба ӯ нидо кардам, ки даст нигоҳ дорад, зеро дар миёни хошок баъзе ҷавохироти гаронбаҳо пароканда буданд.

Ё ба ман гуфт, ки «натарс», зеро Ё «дар бораи онҳо ғамхорӣ хоҳад кард».

«Пас, ҳангоме ки ӯ хок ва ҳасрубур, ҷавохироти қалбакӣ ва тангаҳои сохтаро мерӯфт, ҳамаи онҳо бархоста, монанди абре аз тиреза берун рафтанд, ва бод онҳоро бурда аз байн бурд. Дар миёни он ҷӯшу хурӯш ман лаҳзае чашмонамро бастам; вақте ки онҳоро

кушодам, тамоми хасрубор нопадид шуда буд. Чавоҳироти гаронбаҳо, алмосҳо, тангаҳои тилло ва нукра, ба фаровонӣ дар тамоми ҳучра пароканда хобида буданд.»

«Сипас ӯ бар рӯи миз сандукчае гузошт, ки аз пешина хеле бузургтар ва зеботар буд, ва гавҳарҳо, алмосҳо ва тангаҳо бо мушт-мушт ҷамъ карда, ба даруни сандукча андохт, то он ки ягонтоаш боқӣ намонд, гарчанде баъзе аз алмосҳо аз нӯги сӯзан ҳам калонтар набуданд.»

Пас ӯ маро даъват намуд, ки «биё ва бубин».

«Ман ба тобут назар андохтам, вале чашмонам аз ин манзар хира шуданд. Онҳо аз ҷалоли пешинаи худ даҳ маротиба бештар медурахшиданд. Ман гумон кардам, ки онҳо дар рег зери пойҳои он ашхоси шарир, ки онҳоро пароканда карда, дар хок поймол намуда буданд, сайқал ёфтаанд. Онҳо дар тобут бо тартиби зебо ҷой дода шуда буданд, ҳар яке дар ҷои худ, бе ҳеҷ осори зоҳирии ранҷу заҳмати он марде, ки онҳоро ба он ҷо андохта буд. Ман аз шодии азим нидо баровардам, ва он нидо маро бедор кард».

Навиштаҳои Аввал, 81–83.

Аз саҳифаи «81» оғоз намуда, хоб, ҳамчун рамзи коҳинон, таърихи кори калисои Лаодикиягии Адвентистони Рӯзи Ҳафтумро дар нобуд сохтани ҳақиқатҳое, ки бунёди буданд ва Илоҳият онҳоро ба воситаи инсонияти Уилям Миллер ҷамъ оварда буд, муайян мекунад. Ин таърих он вақт ба поён мерасад, ки Миллер «аз шодии бисёр нидо кард» ва он нидо ӯро «бедор» намуд. Таърихе, ки дар хоб намоёндагӣ шудааст, бо ғиғони баландии ғариштаи сеюм анҷом меёбад, ки он авҷи Ғиғони Нимашаб мебошад. Ривояти таърихии хоби Миллер ҳамчунин нишонаҳои роҳи таърихи миллерино намоёндагӣ мекунад ва бинобар ин, инчунин таърихи мувозии ҳаракати саду чилу чор ҳазорро намоёндагӣ менамояд. Ба ҳамон андоза муҳим он аст, ки намоёндагии таърихии хоб ҳамчунин фрактали нубуввати таърихеро дар бар мегирад, ки дар соли 2023 ба такрор оғоз кард.

Гавҳарҳои ҳақиқате, ки дар таърихи яксаду чилу чор ҳазор шинохта шуданд, соли 2004 ба сабти умумӣ ворид карда шуданд ва сипас боз дар соли 2012, вақте ки пешниҳоди Ҷадвалҳои Ҳабаққук гурӯҳеро гирд овард, ки муқаддар буд пароканда гардад. Он ҳақиқатҳо соли 2004 бар рӯи миз гузошта шуданд, бо нахустин пешниҳоди ҳақиқатҳое, ки дар соли 1989 мӯҳркушӣ шуда буданд. Он замон «чанде» ин паёмро баррасӣ карданд, аммо дар соли 2012 силсилаи 95 пешниҳоди таҳти унвони «Ҷадвалҳои Ҳабаққук» издиҳомро ба миён овард, зеро «мардум ба омадан оғоз карданд, нахуст шумораашон кам буд, вале афзуда, ба издиҳоме табдил ёфт».

Аз соли 2012 то 18 июли соли 2020 он ҳақиқатҳо тадриҷан пароканда гардида, бо ҳасу хошак пӯшонида шуданд. 18 июли соли 2020, тарафдорони паёми Ҷадвалҳои Ҳабаққук барои муддати сеюним рӯз пароканда карда шуданд.

Ва ҳангоме ки шаҳодати худро ба анҷом расонанд, он ваҳшиёе ки аз ҷоҳи беқаър боло меояд, бо онҳо ҷанг хоҳад кард, ва бар онҳо ғолиб хоҳад омад, ва онҳоро хоҳад кушт. Ва ҷасадҳои онҳо дар кӯчаи шаҳри бузург хоҳад хобид, ки ба маънои рӯхонӣ Садум ва Миср номида мешавад, он ҷо ки Худованди мо низ маслӯб карда шуд. Ва аз халқҳо ва

кабилаҳо ва забонҳо ва миллатҳо қасадҳои онҳоро се рӯзу ним хоҳанд дид, ва намегузоранд, ки қасадҳои онҳо дар қабрҳо гузошта шаванд. Ва сокинони рӯи замин бар онҳо шодӣ хоҳанд кард, ва айшу тараб хоҳанд намуд, ва ба якдигар ҳадияҳо хоҳанд фиристод; зеро ин ду набӣ сокинони рӯи заминро азоб меоданд. Ваҳй 11:7–10.

Рӯзи шанбеи 30 декабри соли 2023 Future for America ба ҷаласаи Zoom ҳамроҳ шуд, то аввалин ҷаласаи оммавии худро аз 18 июли соли 2020 ба ин сӯ баргузор намояд. 30 декабри соли 2023 пас аз 1,260 рӯз аз 18 июли соли 2020 фаро расид, Ӯ «се рӯз ва ним». Ҳангоме ки ИлӮс ва Мусо дар кӯча мурда буданд, синфи дигар «шодӣ мекунад». Future for America дар моҳи июли соли 2023 ба нашри паёми нубувватӣ бозгашт, зеро он паёме, ки он замон бояд ба тамоми замин мерафт, аз рӯйи зарурати нубувватӣ лозим буд, ки аз «биёбон» барояд. Сеюним рӯз, Ӯ 1,260 рӯз, биёбон аст.

Ва он зан ба биёбон гурехт, чое ки Худо барои вай муҳайё карда буд, то ки дар он ҷо вайро ҳазору дусаду шаст рӯз ғизо диҳанд. Ваҳй 12:6.

«Биёбон» «ҳазору дусаду шаст рӯз» аст, ки 1,260 рӯз мебошад, ки ҳамчунин «се рӯз ва ним» аст, ва дар Ваҳй 12:6 ифода Ӳфтааст, ва «126» даҳяки 1,260 мебошад. Яке аз ҳақиқатҳои шигифтангезе, ки он замон мӯҳраш кушода шуд, зарурати тавба буд, дар иҷрошавии дуои «ҳафт бор» дар Левизод 26.

1,260 рӯз ҳамчунин рамзи 2,520 рӯз аст. «Ҳафт замон» бар зидди салтанати шимоли дар соли 723 то милод оғоз Ӳфт ва дар соли 1798 ба анҷом расид. Нуқтаи миёна 538 аст, ва ба ин тартиб 1,260 сола ба вучуд меояд, ки бутпарастӣ муқаддасгоҳ ва лашкарро поймол намуд, ва пас аз он 1,260 соли дигар, ки папизм муқаддасгоҳ ва лашкарро поймол кард. Ин сохтори нубувватӣ бо 1,260 рӯзи аз таъмиди Масеҳ то салиб мутобиқ аст, ки пас аз он 1,260 рӯзи нубувватӣ то соли 34 милодӣ меояд, вақте ки башорат ба ғайрияхудиён расид. Пас, бар шаҳодати ду шохид, 1,260 ҷузъе аз 2,520 рӯз, Ӯ «ҳафт замон»-и Мусо дар Левизод бисту шаш аст.

Овози дар биёбон дар даврае, ки аз рӯзи шанбеи 18 июли соли 2020 то рӯзи шанбеи 30 декабри соли 2023 тӯл кашид, дар моҳи июли соли 2023 ба нидо қардан оғоз намуд; ва ҳангоме ки давраи «биёбон» дар рӯзи шанбеи 30 декабри соли 2023 ба анҷом расид, эҳёи Мусо ва ИлӮс фаро расид. Паёми он овоз муайян намуд, ки аломати роҳ дар бораи ноумедихоии аввали мувозӣ дар ҳар як ҳаракати ислоҳотӣ пешгӯии бардурӯғи 18 июли соли 2020-ро, дар заминаи масали даҳ бокира, шарҳ медиҳад. Он мардону занонро ба тавбае даъват намуд, ки бо дуои боби бисту шашуми Левӣ ифода Ӳфтааст. Хоби Миллер маҳз ҳамин тавбаро намоёндагӣ мекунад, вақте ки ӯ менависад: «Ҳангоме ки ман чунин аз барои талафоти бузурги худ ва масъулияти худ мегиристам ва мотам мегирифтам, Худоро ба Ӳд овардам ва бо қидду ҷаҳд дуо қардам, ки Ӯ ба ман Ӳрӣ бифиристад».

Биёед ва бубинед

Хоби Миллер бо ду баёни «биё ва бубин» чудо мешавад. Бори аввал Миллер мардумро даъват мекунад, ки «биёед ва бубинед», ва бори дувум «марди қорӯби хок» Миллерро

даъват мекунад, ки биёяд ва бубинад. «Биё ва бубин» рамзи нубувватист, ки ҳақиқати нубувватиरो, ки муҳраш кушода шудааст, муайян мекунад. Ҳар яке аз чор мӯҳри аввал фармони «биё ва бубин»-ро дар бар мегирад.

Ва чун Барра яке аз муҳрхоро кушод, дидам, ва шунидам, ки яке аз он чор ҳайвон, гӯё бо овози раъду барқ, мегуфт: «Биё ва бубин». ... Ва чун муҳри дуюмро кушод, шунидам, ки ҳайвони дуюм мегуфт: «Биё ва бубин». ... Ва чун муҳри сеюмро кушод, шунидам, ки ҳайвони сеюм мегуфт: «Биё ва бубин». ... Ва чун муҳри чорумро кушод, овози ҳайвони чорумро шунидам, ки мегуфт: «Биё ва бубин». Ваҳй 6:1, 3, 5, 7.

«Биё ва бубин»-е, ки дар оғози хоби Миллер омадааст, алфа аст, ва «биё ва бубин»-и анҷомӣ омега мебошад. Хоб ин бозкушоиро дар оғози хоб ҳамчун ҷавохироте муаррифӣ мекунад, ки вақте «ба тартиб дароварда шуданд, нуре ва ҷалоле инъикос мекарданд, ки танҳо бо офтоб баробар буд». Вақте Масеҳ Миллерро даъват кард, ки омегаро «биё ва бубин», Миллер мегӯяд: «ҷашмони ман аз ин манзара хира шуданд. Онҳо бо ҷалоле даҳ баробар бештар аз ҷалолӣ пешинашон медурахшиданд». Нури алфа мисли офтоб буд, ва нури омега даҳ баробари офтоб буд.

Пароканда кунед

Нола ва тавбаи Миллер дар поёни он даврае нишон дода мешавад, ки бо нахустин «биё ва бубин» ва охири «биё ва бубин» оғоз ёфта буд. Дар он даврае, ки бо кушодани мӯҳри паём аз ҷониби Миллер барои мардум оғоз ёфта, сипас бо кушодани мӯҳри паём аз ҷониби Масеҳ барои Миллер анҷом меёбад, калимаи «пароканда кардан» «ҳафт бор» ифода шудааст. Миллер боз ин калимаро ба кор хоҳад бурд, аммо миёни кушодани мӯҳри аввал ва охири, «пароканда кардан» «ҳафт бор» баён мегардад. Китоби Муқаддас доварии «ҳафт бор»-ро бо калимаи «пароканда кардан» мушаххас месозад.

Ва Ман шуморо миёни халқҳо пароканда хоҳам кард, ва аз ақби шумо шамшер хоҳам кашид; ва замини шумо хароб хоҳад шуд, ва шаҳрҳои шумо вайрон хоҳанд гашт. Ибодат 26:33.

Аввалин ҳақиқате, ки Миллер кашф намуд, «ҳафт вақт»-и Ибодатномаи Левӣ боби бисту шаш буд; ва дар рӯёи ӯ, дар фосилаи миёни нашр шудани паёми Миллер ва нашр шудани паёми Масеҳ, ҳамаи ҳақиқатҳои бунёдӣ, ки бо кори Виям Миллер ифода меёфтанд, бояд бо хошок ва тангаҳои қалбакии илоҳиётшиносони адвентистони рӯзи ҳафтуми Лаодикия пӯшида мегардиданд. Он рад кардани ҳақиқатҳои бунёдӣ ҳамчун ҳафт парокандагӣ дар дохили таърихи миёни алфа ва омега нишон дода шудааст. «Ҳафт вақт» рамзи кори Виям Миллер аст, ки худ бунёдҳои адвентизми рӯзи ҳафтум мебошанд, ки аз онҳо 2,300 рӯзҳои Дониёл 8:14 сутуни марказии ҳамон бунёд аст. Он чизе, ки ин муайян месозад, ин аст, ки 2,520 соли парокандагӣ, ки аввалин, ё кашфи алфавии Виям Миллер буд, оғози як давраро нишон медиҳад, ки бо кашфи омегавии Виям Миллер, яъне 2,300 рӯз, ба анҷом расид.

Вақте ки адвентизми Лоодиқеяи рӯзи ҳафтум дар соли 1863 «ҳафт замон»-ро канор гузошт, он кашфи аввалини Виям Миллерро канор гузошт, ки кашфи алфавии ӯ ва кашфи бунёдии ӯ

буд. Охирин аз кашфиёти Миллер 2,300 рӯз буд, ки кашфи омегоии ӯ ва кашфи тоҷгузори ӯ буд. «Ҳафт замон», ки дар соли 1798 ба анҷом расид, 2,520-ро нишон медод, ва 2,300 рӯз дар соли 1844 нишон дода шуданд.

Маҳз он марди қорӯбдори ҳокист, ки баъд аз он ки ҷавоҳирот барои ҳафт бор пароканда мешаванд, онҳоро ҷамъ меоварад. Пас аз он сандуқча бузургтар ва зеботар мегардад ва даҳ бор равшантар аз офтоб медурахшад. Даҳ рамзи озмоиш аст, ва бинобар ин он ҷавоҳирот дар озмоиш бар рӯзи офтоб медурахшанд; аз ин рӯ ҳоби Миллер аз соли 1798 оғоз ёфта, бо нидои баланди фариштаи сеюм ҳангоми қонуни якшанбе ба анҷом мерасад.

Таърихи миллерчиён аз соли 1798 то 1863 ҳамчунин таърихи аз соли 1798 то қонуни якшанбеи ба қарибӣ оянда мебошад. Таърихе, ки дар ҳоби Вилиям Миллер тасвир шудааст ва дар фосолаи миёни он ки Миллер мегӯяд «биёед ва бубинед» то он ки марди Ҳасуи Чанг мегӯяд «биёед ва бубинед» руҳ медиҳад, ҳам давраи аз 1798 то 1863 аст, ва ҳамчунин давраи аз 1798 то қонуни якшанбе. Хате, ки дар соли 1863 ба анҷом мерасад, фрактали нубувватии он хатест, ки аз соли 1798 оғоз ёфта, дар қонуни якшанбе ба анҷом мерасад. Ҳар дуи ин хатҳо дар ҳоби Миллер тасвир шудаанд.

Дарвозаи баста дар 22 октябри соли 1844 дарвозаи бастаро ҳангоми қонуни якшанбе намунавор нишон медиҳад. Пешгӯии 2300-сола, ки дар соли 1844 ба иҷро расид, қонуни якшанbero намунавор нишон медиҳад.

«Омадани Масеҳ ҳамчун Сарқоҳини мо ба Қудси Қудсҳо, барои поксозии муқаддасгоҳ, ки дар Дониёл 8:14 нишон дода шудааст; омадани Писари Одам назди Қадими Айём, чунон ки дар Дониёл 7:13 баён шудааст; ва омадани Худованд ба маъбади Худ, ки Малокӣ пешгӯӣ кардааст, ҳама тавсифи як воқеа мебошанд; ва ҳамин ҳамчунин ба воситаи омадани домод ба тӯй, ки Масеҳ дар масали даҳ бокира дар Матто 25 тасвир намудааст, ифода ёфтааст». The Great Controversy, 426.

Сатрҳо

Омегаи кашфиёти Миллер пешгӯии 2,300-сола буд; бинобар ин ҳам соли 1844 ва ҳам қонуни якшанбе ба воситаи 2,300 сол ифода мешаванд. Ин маънои онро дорад, ки 2,520 алфа ва 2,300 омегаи ҳар ду хат мебошанд; як хат дар соли 1863 ба анҷом мерасад, ва хати дигар дар қонуни якшанбе ба анҷом мерасад. Дар ҳар ду хат пешгӯии 2,520 алфа, ё санги таҳкурсӣ, мебошад. Фрактали аз 1798 то 1863 дар таърихи бунёдии миллериён инчунин бо фрактали дигаре дар таърихи омегавӣ, санги сарпӯшии яксаду чилу ҷаҳор ҳазор, мутобикат дорад.

Дар 9/11 Худо қавми Худо даъват намуд, ки ба роҳҳои қадимаи Ирмиё бозгарданд, ки онҳо асосҳо мебошанд ва онҳо, дар навбати худ, ба воситаи паёмбари таърихи асосгузорона ифода меёбанд, ки ӯ низ, дар навбати худ, ба воситаи кашфи алфавии асосгузоронаи худ оид ба «ҳафт замон» ифода меёбад. «Ҳафт замон» рамзи асосҳои яксаду чилу ҷаҳор аст, ва дар 9/11 мӯҳрғузори он гурӯҳ бо паёми имтиҳонии асосҳо оғоз ёфт, ки онро нахустин ҳақиқати асосгузоронаи Уилям Миллер ва Адвентизм ифода мекунад. Дар 9/11 замони

мӯҳргузорӣ оғоз ёфт, ва ҳангоми қонуни якшанбеи ба зудӣ оянда замони мӯҳргузории яксаду чилу чор ҳазор ба анҷом мерасад.

Он таърих фрактале мебошад, ки бо 2,520 оғоз ёфта, бо 2,300 анҷом меёбад, ва бинобар ин, он таърих хатти сеюми таърихи нубувватист, ки дар хоби Вилиям Миллер тасвир шудааст. 2,520 дар соли 1798 иҷро гардид ва 2,300 дар соли 1844. Коре, ки бо он ду хатт ифода шудааст, кори Масеҳ аст дар муттаҳид сохтани илоҳияти Худ бо инсонияти мо. Ин кори табдил додани гунаҳкор ба муқаддас аст, барқарор намудани табиати оӣ ба тахти ҳаққонии он бар табиати поёнӣ. Аз ҳамин сабаб, бадани инсон барои комилан аз нав тавлид кардани ҳар як ҳуҷайраи бадан 2,520 рӯзро дар бар мегирад, ва ҳамин бадан бар 23 хромосомаи мардона, ки бо 23 хромосомаи занона муттаҳид шудаанд, асос ёфтааст. Онҳо якҷоя маъбади зиндари ба вучуд меоранд, ки ҳамчун шумораи «46» ифода шудааст, ки он фосилаи аз 1798 то 1844 мебошад, яъне ҳамон давраи хоби Вилиям Миллер аз 2,520 дар соли 1798 то 2,300 дар соли 1844.

Хоби Вилиям Миллер инчунин як фрактали дигари қобили таваҷҷӯхро дар бар мегирад. Аз 9/11 то қонуни якшанбеи фрактали 1798 то қонуни якшанбе аст, чунон ки аз 1798 то 1863. Аз 2023 то қонуни якшанбеи фрактали 9/11 то қонуни якшанбе аст, ва ин ҳамон таърихест, ки ҳамаи хатҳо дар дохили хоби Миллер ба он ҳамчун омегаи ҳамаи онҳо ишора мекунад. Ин давраест, ки дар он ҳақиқатҳои асли даҳ маротиба бештар аз офтоб бузург карда мешаванд.

Ду думпӯшак

Дар солҳои 1840, калимаи «bustle» (ҳамчун исм) маъмулан маънои ғаъолияти пурҳаракат, сермашғулият ё пурғавғоро дошт — аксаран бо ҳисси саросемагӣ, ҳаяҷон, шитоб ё изтироб. Он ба ҳаракати зинда, ошӯб, ё даводаву тақопӯ ишора мекард, хоҳ дар миёни издиҳом, хоҳ дар як хонадон, бозор, ё дар ҷараёни як воқеаи муайян. Пас, «bustle»-и хоби Миллер он шитоби ногаҳонӣ, ҳаяҷон, ё кори таъҷилиро, ки маҳз дар ҳамон лаҳза ҷараён дошт, тавсиф мекард — он таҳаррук ё ошӯби гузарои вазъият ё мавриди ҳозира.

Миллер мегӯяд: «Пас, дар ҳоле ки ӯ хок ва хошок, ҷавоҳироти қалбакӣ ва тангаҳои сохтаро рӯбучин мекард, ҳамаи онҳо бархоста, мисли абре аз тиреза берун рафтанд, ва бод онҳоро бурда бурд. Дар он оворагӣ ман барои лаҳзае чашмонамро бастам; вақте онҳоро кушодам, тамоми хошок нопадид шуда буд».

«Ғалағула» ду нуқтаро дар хоби Миллер муайян мекунад: нахуст, вақте ки издиҳом гавҳархоро пароканда месозад; ва сипас, вақте ки марди дорои ҳасу чанг тирезахоро мекушояд ва ба рӯфтани гавҳарҳои қалбакӣ оғоз мекунад. Ғалағулаи аввал ва алфа пӯшонидани шудани гавҳархост, ва ғалағулаи дувум ва омега барқароршавии гавҳархост. Дар ҷараёни он ғалағула, Миллер чашмонашро бастанд. Миллер дар соли 1849 ба оромӣ гузошта шуд, айнан дар ҳамон нуқтае ки Масеҳ дасти Худро бори дувум дароз мекард, то бақияи қавми Худро ҷамъ оварад. Сипас Миллер чашмонашро бастанд, ва дар соли 1850 ҳақиқатхояш боз бар рӯи миз гузошта шуданд, дар иҷрои амри Ҳабаккук, ки рӯёро бинавис ва онро равшан баён кун. Дар он давраи ғалағулаи Миллер чашмонашро мебандад, ва вақте бедор мешавад, гавҳарҳо дар раванди барқарор шудан қарор доранд.

Ҳаракати дувум дар хоби ӯ он гоҳ рух медиҳад, ки парчами саду чихилу чор ҳазор эҳё гардида, пок ва мусаффо карда мешавад, ҳамчун ҳамон парчае ки Закарё онро чун ҷавохир бар тоҷ муаррифӣ мекунад.

Ва Худованд Худои онҳо онҳоро дар он рӯз, мисли рамаи қавми Худ, начот хоҳад дод; зеро онҳо мисли сангҳои тоҷ хоҳанд буд, ки чун парчам бар замини Ё барафрошта мешаванд. Зеро некуии Ё чӣ қадар бузург аст, ва ҷамоли Ё чӣ қадар азим! Ғалла ҷавононро шодмон хоҳад кард, ва шароби нав духтаронро. Аз Худованд дар вақти борони охир борон талаб кунед; ва Худованд абрҳои дурахшон падида хоҳад овард, ва борони селобиро ба онҳо хоҳад дод, ба ҳар кас алафе дар саҳро. Зеро бутҳо ботил гуфтаанд, ва фолбинон дурӯғ дидаанд, ва хобҳои козибро нақл кардаанд; онҳо беҳуда тасалли медиҳанд; бинобар ин онҳо мисли рама равона шуданд, ба изтироб афтоданд, зеро ҷӯпон набуд. Ғазаби Ман бар ҷӯпонон аланга зад, ва нарбузонро ҷазо додам; зеро ки Худованди лашкарҳо рамаи Худ — хонадони Яҳудоро — тафакқуд намудааст, ва онҳоро мисли аспӣ зебои Худ дар ҷанг гардонидааст. Закарё 9:16–10:3.

«Рамаи қавми Ё» ҳам нишона ва ҳам сангҳо (ҷавохирот) бар тоҷ мебошанд. Рамаи қавми Ё дар вақти борони охир шинохта мешаванд, зеро амр ин аст, ки дар вақти борони охир борони охиристо талаб кунанд. Рама бо «рамае», ки ба роҳи худ рафтанд, на ба роҳи роҳҳои қадимаи Ирмиё, муқоиса карда мешавад. Дар вақти борони охир ҷавохироте, ки рамаи Ё ҳастанд, аспӣ зебои Ё дар ҷанг хоҳанд буд. Он «аспӣ зебо» калисои зафарманд аст, ки дар арӯси аввали масеҳӣ таҷассум ёфтааст ва бо Петрус рамзгузори шудааст, ки ҳамчун аспӣ сафед дар давраи мӯҳри аввал бо пирӯзӣ ва барои пирӯз шудан берун рафт.

Ва дидам, хангоме ки Барра яке аз мӯҳрҳоро кушод, ва шунидам, ки гӯё садои раъд бошад, яке аз он чор ҳайвон мегуфт: «Биё ва бубин». Ва дидам, ва инак, аспӣ сафеде; ва савораш камоне дошт; ва тоҷе ба ӯ дода шуд; ва ӯ, ғолиб омада, барои он берун рафт, ки ғолиб ояд. Ваҳй 6:1, 2.

Пас, Петрус рамзи калисои якуми масеҳии ҳаввориён дар замони фурӯрезиши борон дар Панतिकост мебошад, ва ҳамчунин рамзи охирин калисои масеҳӣ дар замони борони охир аст, ки онро фурӯрезиши Панतिकост ба сурати намунавӣ пешакӣ нишон дода буд.

Ва ман осмонро кушода дидам, ва инак, аспӣ сафеде; ва Он ки бар вай савор буд, «Содик ва Ҳақ» хонда мешуд, ва бо адолат доварӣ мекунад ва ҷанг менамояд. Чашмонаш мисли шуълаи оташ буданд, ва бар сараш тоҷҳои бисёр; ва бар Ё номе навишта шуда буд, ки ҳеҷ кас онро намедонист, ҷуз Худи Ё. Ва Ё либосе дар бар дошт, ки ба хун оғушта буд; ва номи Ё «Қаломӣ Худо» аст. Ва лашкарҳое ки дар осмон буданд, бар аспҳои сафед аз паси Ё мерафтанд, дар катони нафис, сафед ва пок, либос пӯшида. Ваҳй 19:11–14.

Аспҳои сафед лашкари Масеҳро намояндагӣ мекунанд, ки дар Ҳизқиёл 37 эҳё карда мешаванд; ва онҳо калисои ғолибанд, ва онҳо сангҳои тоҷ мебошанд, зеро Масеҳ подшоҳии ҷалоли Худро дар айёми борони охирин барпо месозад. Ҳамчун намояндагони подшоҳии Ё, яксаду чилу чор ҳазор гавҳарҳое бар тоҷ мебошанд, ки рамзи он подшоҳиест, ки Ё дар анҷоми 2,300 рӯз қабул мекунад, ки он ҳам 22 октябри соли 1844 буд ва боз дар қонуни якшанбе хоҳад буд. Он подшоҳии аспҳои сафед дар вақти борони охирин бардошта

мешавад, вақте ки равзанаҳои осмон кушода мешаванд, зеро Юҳанно аспӣ сафедро ҳангоми кушода шудани осмон дид.

Дар саросемагии алфаи соли 1849, Миллер чашмонашро ба марг баст, барои лаҳзае кӯтоҳ. Миллер Илёс буд, ва Илёс 18 июли соли 2020 мурд, ва ӯ 1,260 рӯз дар кӯча хобид, то он даме ки ба саросемагии омега расид ва он гоҳ бедор карда шуд. Бедоршавии ӯ ҳамчун расидан нишон дода мешавад, вақте ки марди қорӯби хок равзанаи осмонро кушод, то партовхоро берун рӯбад. Лашкари аспҳои сафед ҳангоми кушода шудани равзанаи осмон бардошта мешавад, ва вақте ки ин рӯй медиҳад, ҷудоии ҳақиқӣ ва дурӯғин муайян мегардад. Ин ҷудой ҳамчунин дар китоби Малокӣ муайян шудааст.

Ҳамаи ушрхоро ба анбор биёред, то ки дар хонаи Ман ғизо бошад; ва акнун Маро дар ин биозмояд, мегӯяд Парвардигори лашкарҳо, ки оё Ман равзанаҳои осмонро барои шумо нахоҳам кушод ва баракатеро бар шумо нахоҳам рехт, ба андозае ки барои қабули он ҷой кофӣ нахоҳад буд. Малоҳӣ 3:10.

Рӯхҳои анбиё мутеи анбиёянд, ва Юҳанно дар Ваҳй, хоби Миллер ва Малокӣ се шоҳидро дар бораи замоне фароҳам меоранд, ки дарҳои осмон кушода мешаванд. Дар хоби Миллер ин дар омегаи даъвати «биё ва бубин» аст. Ғавво дар алфа он гоҳ буд, ки парокандашавӣ оғоз ёфт, ва омега он гоҳ аст, ки ҷамъшавӣ оғоз меёбад.

Пеш аз он ки мо боз ҳам амиқтар ба рӯёи Миллер ворид шавем, меҳодем шарҳи Ҷеймс Уайтро дар бораи он рӯёе биёварем. Ҷеймс Уайт ҷавохироти ҳақиқиро ҳамчун қавми ҳақиқии Худо ва ҷавохироти қалбакиро ҳамчун шарирон муайян мекунад. Ман ҷавохиротро ҳамчун ҳақиқӣ, дар муқобили гумроҳӣ, муайян менамоям. Ҷавохирот ва ҷавохироти қалбакӣ ҳар ду ҳам паём ва ҳам паёмрасонанд, ки дар муқобили гумроҳӣ ва паёмрасонони дурӯғин қарор дода шудаанд.

«ХОБИ БАРОДАР МИЛЛЕР»

«Хоби зерин зиёда аз ду сол пеш дар Advent Herald нашр гардида буд. Он гоҳ ман дидам, ки он таҷрибаи гузаштаи моро вобаста ба омадани дуҷуми Масеҳ ба таври равшан нишон медиҳад, ва Худо ин хобро барои манфиати рамаи пароканда ато намудааст.

«Дар миёни аломатҳои наздик омадани рӯзи бузург ва даҳшатноки Худованд, Худо хобхоро гузоштааст. Нигаред Юил 2:28–31; Аъмол 2:17–20. Хобҳо метавонанд ба се роҳ оянд: аввал, “аз бисёрии машғулият.” Нигаред Воиз 5:3. Дуюм, онҳое ки зерӣ рӯҳи палид ва фиреби Шайтон мебошанд, метавонанд бо таъсири ӯ хобҳо бинанд. Нигаред Тақрори Шариат 8:1–5; Ирмӣ 23:25–28; 27:9; 29:8; Закарьё 10:2; Яхудо 8. Ва сеюм, Худо ҳамеша қавми Худро ба андозае бо хобҳо таълим додааст ва ҳанӯз ҳам таълим медиҳад, ки онҳо ба воситаи хизмати ғариштагон ва Рӯҳи Муқаддас меоянд. Онҳое ки дар нури равшани ҳақиқат истодаанд, хоҳанд донист, ки кай Худо ба онҳо хобе медиҳад; ва чунин қасон бо хобҳои дурӯғин фирефта нашуда, аз роҳ берун бурда нахоҳанд шуд.»

«Ва ӯ гуфт: “Акнун суҳанони Маро бишнавед: агар дар миёни шумо набие бошад, Ман, ки Худованд ҳастам, Худро ба ӯ дар рӯёе мешиносам, ва дар хоб бо ӯ суҳан мегӯям”».

Ададҳо 12:6. Яъқуб гуфт: «Фариштаи Худованд дар хоб ба ман сухан гуфт». Ҳастӣ 31:2. «Ва Худо шабона дар хоб назди Лобони сурёни омад». Ҳастӣ 31:24. Хобҳои Юсуфро бихонед, [Ҳастӣ 37:5–9,] ва сипас достони ҷолиби иҷро шудани онҳоро дар Миср. «Дар Ҷибъун Худованд шабона дар хоб ба Сулаймон зоҳир шуд». 3 Подшоҳон 3:5. Он ҳайкали азими бисёр муҳимми боби дуёми Дониёл дар хоб дода шуд, ҳамчунин он чор ҳайвон ва ғайра дар боби ҳафтум. Вақте ки Ҳиродус қасд дошт Начотдихандаи кӯдакро нобуд созад, Юсуф дар хоб огоҳ карда шуд, ки ба Миср бигурезад. Матто 2:13.

«“Ва дар РӯЗҲОИ ОХИРИН чунин хоҳад шуд, мегӯяд Худо, ки аз Рӯҳи Худ бар тамоми башар мерезам; ва писарон ва духтарони шумо нубувват хоҳанд кард, ва ҷавонони шумо рӯёҳо хоҳанд дид, ва пирони шумо хобҳо хоҳанд дид.” Аъмол 2:17.»

«Ҳадяи нубувват, ба воситаи хобҳо ва рӯёҳо, дар ин ҷо самари Рӯҳулқудс аст, ва дар айёми охир бояд ба қадри кофӣ зоҳир гардад, то нишонае ташкил диҳад. Он яке аз атоҳои калисои Инҷил аст. »

«“Ва Ё баъзеро ҳавворӣ гардонид; ва баъзеро АНБИЁ; ва баъзеро башоратдиҳандагон; ва баъзеро шубонон ва муаллимон; барои такмил додани муқаддасон, барои кори хизмат, барои бино шудани ҷисми Масеҳ.” Эфсӯсиён 4:11, 12.

«“Ва Худо баъзеро дар калисо муқаррар кардааст: аввал — расулон, дуввум — АНБИЁ,” ва ғайра. 1 Қўринтиён 12:28. “НУБУВВАТҲОРО хор машуморед.” 1 Таслўникиён 5:20. Ҳамчунин нигаред ба Аъмол 13:1; 21:9; Румиён 7:6; 1 Қўринтиён 14:1, 24, 39. Анбиё ё нубувватҳо барои биноёбии калисои Масеҳ мебошанд; ва ҳеҷ далеле аз Каломи Худо пеш оварда намешавад, ки исбот кунад онҳо бояд пеш аз он ки башоратдиҳандагон, ҷўпонон ва муаллимон аз миён бардошта шаванд, қатъ мегаштанд. Аммо эътирозкунанда мегӯяд: “Он қадар рӯёҳо ва хобҳои дурӯғин бисёр будаанд, ки ман наметавонам ба ҳеҷ чизи ин навъ эътимод дошта бошам.” Дуруст аст, ки шайтон ҳам сохтакории худро дорад. Ё ҳамеша анбиёи козиб дошт, ва албатта мо метавонем онҳоро ҳоло низ, дар ин соати охирини фиреб ва зафари Ё, интизор бошем. Онҳое ки чунин ваҳйҳои махсусро аз он сабаб рад мекунанд, ки сохтакорӣ вучуд дорад, метавонанд бо ҳамон қадар муносиб будан боз андаке пештар рафта, инкор кунанд, ки Худо ҳаргиз Худро ба инсон дар хоб ё рӯё ошкор кардааст, зеро сохтакорӣ ҳамеша вучуд дошт.»

«Хобҳо ва рӯёҳо василае мебошанд, ки Худо ба воситаи он Худро ба инсон ошкор намудааст. Ба воситаи ҳамин васила Ё ба анбиё сухан гуфт; Ё атои нубувватро дар миёни атоҳои калисои Инҷил қарор додааст ва хобҳо ва рӯёҳоро бо дигар аломатҳои «РӯЗҲОИ ОХИР» ҳамрадиш шумурдааст. Омин.

Мақсади ман аз мулоҳизаҳои боло ин буд, ки эътирозҳо ба тарзи мувофиқи Навиштаҳо баргараф намуда, зехни хонандаро барои матлаби зерин омода созам.

«УИЛЯМ МИЛЛЕР, »

«Лоу Хэмптон, Нью-Йорк, 3 декабри соли 1847». Ҷеймс Уайт, «Хоби бародар Миллер», 1–6.

«1. “Сандук” ҳақоиқи бузурги Китоби Муқаддасро, ки ба омадани дуввуми Худованди мо Исои Масеҳ тааллуқ доранд ва ба Бародар Миллер дода шуданд, то онҳоро ба ҷаҳон эълон намояд, ифода мекунад.

«2. “Калиди замимашуда” тарзи тафсир кардани Каломи нубуввати ӯ буд — навиштаҷотро бо навиштаҷот муқоиса кардан, ва Китоби Муқаддас худ тафсиргари худ мебошад. Бо ин калид, бародар Миллер “сандукча”, ё он ҳақиқати бузурги зуҳури Масеҳро барои ҷаҳон кушод.

«3. «Ҷавохирот, алмосҳо ва ғайра» аз «ҳама гуна ва ҳама андоза», ки «дар ҷойҳои гуногуни худ дар қуттӣ ба таври бисёр зебо ҷобачо карда шудаанд», фарзандони Худоро ифода мекунанд, [Malachi 3:17,] аз ҳамаи калосоҳо ва аз қариб ҳар мартаба ва вазъияти зиндагӣ, ки имони омадани Худовандро пазируфтанд ва дида шуданд, ки дар мавқеҳои гуногуни худ дар роҳи муқаддаси ростӣ бо ҷасорат устувор меистанд. Ҳангоме ки дар ин тартиб ҳаракат мекарданд, ҳар яке ба вазифаи худ диққат дода, ва дар ҳузури Худо бо ғурутанӣ роҳ мерафтанд, «ба ҷаҳон нур ва ҷалоле инъикос мекарданд», ки танҳо бо калосо дар айёми ҳаввориён баробар буд. Паём, [Revelation 14:6,7,] гӯё бар болҳои бод мерафт, ва даъват, «Биёед, зеро алҳол ҳама чиз тайёр аст», [Luke 14:17.] бо қувват ва таъсир паҳн мегардид.»

«4. “Халқ ворид шудан гирифт, аввал шумораашон кам буд, вале ба издиҳом афзуд.” Вақте ки таълимоти омадани Масеҳ бори аввал аз ҷониби Бародар Миллер ва ҷанде хеле ками дигар мавъиза карда шуд, он фақат таъсири андаке дошт, ва аз он танҳо бисёр камиҳо бедор шуданд; аммо аз соли 1840 то 1844, ҳар ҷо ки он мавъиза мешуд, тамоми ҷомеа ба ҳаяҷон меомад.

«5. Вақте ки ғариштаи паррон [Ваҳй 14:6–7] нахуст ба мавъизаи башорати ҷовидона оғоз кард: “Аз Худо битарсед ва Ёро ҷалол диҳед; зеро соати довари ӯ фаро расидааст”, бисёре бо назар ба омадани Исо ва барқароршавӣ аз шодӣ нидо карданд; аммо баъдтар ҳамонҳо ба ҳақиқате, ки андаке пештар онҳоро аз шодӣ пур карда буд, муқобилат варзиданд, масҳара карданд ва ришханд намуданд. Онҳо гавҳарҳоро ба изтироб оварда, пароканда сохтанд. Ин моро ба тирамоҳи соли 1844 меорад, вақте ки замони парокандагӣ оғоз ёфт.»

«Инро қайд намоед: онҳое буданд, ки замоне “аз шодӣ нидо мекарданд”, ки ҷавохиротро ба ташвиш андохтанд ва пароканда сохтанд. Ва аз соли 1844 то инҷониб ҳеҷ кас ба андозаи онҳое, ки замоне ҳақиқатро мавъиза мекарданд ва аз он шодӣ менамуданд, гӯсфандонро чунин пароканда ва ба гумроҳӣ набурдааст; вале баъдан кори Худо ва иҷрои пешгӯиро дар таҷрибаи гузаштаи адвенти мо инкор карданд.»

«6. «Ҷавохироти қалбакӣ ва тангаи сохтае», ки миёни асли пароканда шуда буданд, ба таври равшан навимондорони козиб, ё «фарзандони бегона»-ро [Ҳушаъ 5:7] ифода мекунанд, аз замоне ки дар соли 1844 дар баста шуд.

«7. “Ҳок ва тарошаҳо, рег ва ҳар гуна ахлот” хатоҳои гуногун ва бисёреро ифода мекунанд, ки аз тирамоҳи соли 1844 ба ин сӯ дар миёни имондорони омадани дуюм роҳ ёфтаанд. Дар ин ҷо ман ба ҷанде аз онҳо ишора хоҳам кард.

«1. Мавқее, ки баъзе аз «чӯпонон» бо чуръати худписандона фавран пас аз эълон шудани нидои Нимашаб ишғол карданд, ин буд, ки қудрати ҷиддии гудозандаи Рӯхулқудс, ки ҳаракати моҳи ҳафтумро ҳамроҳӣ мекард, таъсири месмерӣ будааст. Ҷорҷ Сторрс аз ҷумлаи аввалин касоне буд, ки ин мавқеъро гирифт. Навиштаҳои ӯро дар қисми охири соли 1844, дар Midnight-Cry, ки он вақт дар шаҳри Нью-Йорк нашр мешуд, бубинед. Ч. В. Хаймс, дар Конфронси Олбани дар баҳори соли 1845, гуфт, ки ҳаракати моҳи ҳафтум месмеризмро то умқи ҳафт фут ба вучуд овард. Инро шахсе, ки ҳозир буд ва он суҳанро шунид, ба ман гуфт. Дигарон низ, ки дар нидои моҳи ҳафтум саҳми фаъол доштанд, баъдтар он ҳаракатро кори Иблис эълон кардаанд. Нисбат додани кори Масеҳ ва Рӯхулқудс ба Иблис дар рӯзҳои Наҷотдиҳандаи мо қуфр буд, ва ҳоло низ қуфр аст. 2. Озмоишҳои бисёре дар бораи вақти муайян. Азбаски 2300 рӯз дар соли 1844 ба анҷом расиданд, аз ҷониби шахсони гуногун барои анҷоми онҳо вақтҳои хеле зиёд таъйин карда шудаанд. Бо ин кор онҳо «нишонаҳои роҳ»-ро бардоштанд ва бар тамоми ҳаракати адвент торикӣ ва шубҳа афканданд. 3. Спиритизм бо тамоми ҳаёлҳо ва ифроткорихояш. Ин ҳилаи Иблис, ки кори даҳшатноки маргро анҷом додааст, бисёр муносиб бо «пораҳои тароша» ва «ҳама гуна ахлот» ифода ёфтааст. Бисёре аз онҳое ки заҳри спиритизмро фуру бурданд, ҳақиқати таҷрибаи гузаштаи адвентии моро эътироф карданд, ва аз ҳамин воқеият бисёриҳо ба он бовар карда шуданд, ки спиритизм самари табиӣи эътиқод ба он будааст, ки Худо ҳаракатҳои бузурги адвентиро дар солҳои 1843 ва 1844 роҳбарӣ карда буд. Петрус, дар бораи онҳое ки бояд «бидъатҳои ҳалокатоварро дароварда, ҳатто Худовандеро, ки онҳоро харидааст, инкор кунанд», суҳан гуфта, мегӯяд: «АЗ САБАБИ ОНҲО РОҲИ ҲАҚИҚАТ БАДНОМ ҲОҲАД ШУД.» 4. С. С. Сноу, ки худро «Илос-пайғамбар» вонамуд мекард. Ин мард дар рафтори аҷибу ваҳшиёнаи худ низ нақши худро дар ин кори марг бозидааст, ва роҳи ӯ майле доштааст, ки мавқеи ҳақиқиро барои муқаддасони мунтазир дар зеҳни бисёр ҷонҳои ростқавл бадном созад.

«Ба ин феҳристи иштибоҳҳо ман метавонистам боз бисёр чизҳои дигарро биафзоям, монанди “ҳазор сол”-и Ваҳй 20:4, 7 дар гузашта, 144 000-и Ваҳй 7:4; 14:1, онҳое ки пас аз эҳёи Масеҳ “барҳоста, аз қабрҳо берун омаданд”, таълимоти бе-кор будан, таълимот дар бораи нобудии тифлон, ва ғайра, ва ғайра. Ин иштибоҳҳо чунон бо ҷидду ҷаҳд паҳн карда шуда, бар галаи мунтазир таҳмил мегардиданд, ки дар он замоне ки бародар Миллер он хобро дида буд, ҷавоҳироти ҳақиқӣ “аз назар пинҳон карда шуданд”, ва суҳанони набӣ қобили татбиқ буданд — “Ва доварӣ ба ақиб гардонида шудааст, ва адолат аз дур меистад”, ва ғайра, ва ғайра. Нигаред ба Ишаъё 56:14.»

«Дар он вақт дар саросари кишвар ҳеҷ як нашрияи адвентистӣ вучуд надошт, ки кори ҳақиқати ҳозираро тарафдорӣ намояд. «Day-Dawn» охири наشريёе буд, ки мавқеи дурусти рамаи хурдро ғимоя мекард; аммо он чанд моҳ пеш аз он ки Худованд ин хобро ба Бародар Миллер ато кунад, аз фаъолият бозмонд; ва дар охири талоши ҷонкандаи худ муқаддасони ҳаставу оҳкашро ба соли 1877, ки он замон сӣ сол дар пеш буд, ҳамчун вақти наҷоти ниҳони онҳо ишора намуд. Афсӯс! Афсӯс! Тааҷҷубе нест, ки Бародар Миллер дар ҳоби худ аз ин ҳолати ғамангези корҳо «нишаст ва гирист.»»

«8. Сандукча ҳақиқати омадро ифода мекунад, ки онро Бародар Миллер ба ҷаҳон эълон намуд, чунонки инро масали даҳ бокира нишон медиҳад. Матто 25:1–11. Аввал — вақт, 1843; дувум — вақти таъхир; сеум — нидои нимаҷаб, дар моҳи ҳафтум, 1844; ва ҷаҳорум — дари баста. Ҳеҷ касе, ки аз соли 1843 инҷониб нашрияҳои Омади Дуввумро хондааст, инкор нахоҳад кард, ки Бародар Миллер ин ҷаҳор нуқтаи муҳими таърихи омадро ҳимоят кардааст. Ин низоми ҳамоҳанги ҳақиқат, ё «сандукча», аз ҷониби касоне пора-пора карда шуда, миёни хошок пароканда гардидааст, ки таҷрибаи ҳуди худро рад намудаанд ва ҳамоно ҳақиқатхоеро, ки ҳуди онҳо якҷо бо Бародар Миллер бо чунин ҷасорат ба ҷаҳон мавҷиза мекарданд, инкор кардаанд.»

«9. Марде, ки «ҷорӯби чанг»-ро дар даст дорад, рамзи нури равшани ҳақиқати ҳозира мебошад, чунон ки он ба воситаи паёми ғариштаи сеюм зоҳир карда шудааст, [Ваҳй 14:9–12,] ки акнун хатоҳоро аз миёни бақия пок месозад. Кори ҳақиқати ҳозира дар баҳори соли 1848 ба эҳё шудан оғоз намуд, ва аз он вақт то имрӯз боло рафта, қувват гирифта истодааст. «Ҷорӯби чанг» дар ҳаракат буд, ва хатогиҳо пеши нури равшани ҳақиқат аз байн мерафтанд; ва баъзе аз ҷавоҳироти гаронбаҳо, ки ҳанӯз андаке пеш бо торикӣ ва гумроҳӣ пӯшида шуда, аз назар пинҳон монда буданд, акнун дар нури равшани ҳақиқати ҳозира меистанд.

«Ин кори берун овардани ҷавоҳирот ва пок сохтани хатоҳоро босуръат афзун мешавад, ва мукаррар шудааст, ки бо қудрати рӯ ба афзоиш пеш равад, то даме ки ҳамаи муқаддасон ҷустуҷӯ карда шаванд ва мӯҳри Худои зиндари қабул намоянд. Инро бо боби сию чоруми Ҳизкиёл муқоиса кунед, ва хоҳед дид, ки Худо ваъда кардааст рамаи Худро, ки дар ин рӯзи тира ва абрнок пароканда шудаанд, аз соли 1844 инҷониб ҷамъ оварад. Пеш аз он ки Исо биёяд, «рамаи хурд» ба «яғонагии имон» ҷамъ карда хоҳад шуд. Исо ҳоло «барои Худ халқи махсусе, ки дар аъмоли нек ғайратманд бошанд» пок месозад, ва ҳангоме ки Ё биёяд, «калисои Худро хоҳад ёфт, ки доғе, ё чинее, ё ҳеҷ чизе монанди ин надошта бошад». «Белчаи Ё дар дасти Ёст, ва Ё хирмани Худро комилан пок хоҳад кард, ва гандуми Худро дар анбор ҷамъ хоҳад овард, ва ғайра». Матто 3:12.»

«10. Сандукчаи дуҷум, ки “аз аввалин хеле бузургтар ва зеботар” буд ва “тавҳарҳо”, “алмосҳо” ва тангаҳои пароканда дар он ҷамъ оварда шуданд, майдони фароҳи ҳақиқати зиндаи ҳозираро ифода мекунад, ки ба он рамаи пароканда ҷамъ оварда хоҳад шуд, яъне 144 000 нафар, ва ҳамаи онҳо мӯҳри Худои зиндари доранд. Ҳеҷ яке аз алмосҳои гаронбаҳо дар торикӣ боқӣ нахоҳад монд. Гарчанде баъзеашон аз нӯги сӯзан ҳам калонтар нестанд, онҳо нодида гирифта нахоҳанд шуд ва дар ин рӯзе ки Худо ҷавоҳироти Худро ҷамъ меоварад, берун гузошта нахоҳанд шуд. [Малокӣ 3:16–18] Ё метавонад ғариштагони Худро биғиристад ва онҳоро, чунон ки Лутро аз Садум берун овард, бо шитоб берун оварад. “Худованд дар рӯи замин кори кӯтоҳе ба анҷом хоҳад расонд.” “Ё онро дар адолат кӯтоҳ хоҳад кард.” Нигаред ба Румиён 9:28.» Ҷеймс Уайт, Эзоҳҳои поёни ба Хоби Бародар Миллер.